



Arrest

nr. 135 705 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker B.H. en zijn advocaat S. BUYSSE, die tevens tweede verzoekster M.I. vertegenwoordigt en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer, B.H., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Libanese staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit Ain Baal, een dorp gelegen in de regio Sidon. U bent een sjiitische moslim. U rondde uw baccalaureaat af. U studeerde een jaar geschiedenis aan de Libanese Universiteit te Sidon en volgde eveneens een cursus boekhouding die werd gedoceerd door de Verenigde Naties. Na deze opleidingen ging u aan het werk in de marketing. Van 1997 tot 1999 volbracht u uw legerdienst bij het Libanese leger. Gezien u last had van epileptische insulten werd u op de afdeling logistiek geplaatst waar u boekhoudkundige taken moest vervullen. Na uw legerdienst werkte u nog enkele jaren in de marketing. In 2004 vertrok u naar de

Democratische Republiek Congo (DRC), alwaar u verschillende betrekkingen had bij ondernemingen die actief waren in de houthandel. U keerde geregeld terug uit DRC naar Libanon. In november 2010 was u eveneens gedurende een verlofperiode in Libanon. Tijdens uw verlof leerde u in I.(...) M.(...) (OV 7.962.470 - CGVS 14/01282B) kennen tijdens een restaurantbezoek in de Dahiya wijk te Beiroet. U werd verliefd en liet verstaan met haar te willen huwen. I.(...), wiens familie afkomstig is uit een dorpje uit het zuiden, Kabrigha genaamd, en die was opgegroeid in een conservatief sjiitisch gezin loyaal aan Hezbollah, peilde bij haar moeder naar de mogelijkheden toestemming te krijgen met u in het huwelijk te stappen. Haar moeder liet haar verstaan dat haar vader nooit toestemming zou geven voor het huwelijk daar u niet uit het juiste milieu kwam. Ondanks het gefaalde huwelijksaanzoek bleven jullie elkaar zien in een restaurant, genaamd Dawisch, in Dahiya, te Beiroet. Begin februari 2011 besloten jullie hoe dan ook te huwen, zij het zonder toestemming van de familie van I.(...). U nam I.(...) mee naar uw dorp Ain Baal en een dag later huwden jullie aldaar voor de sjeik. In november 2011 werd jullie dochter Eva geboren. In juli 2013 keerde u terug naar DRC daar u in Libanon niet aan werk kon geraken. Omwille van gezondheidsredenen, o.a. malaria, moest u in augustus 2014 terugkeren naar Libanon. Om tot een verzoening te komen met de familie van uw echtgenote, besloot u via een lid van Hezbollah uit uw dorp een nieuwe verzoeningspoging aan te gaan. Deze persoon in kwestie, vroeg u waarom u eigenlijk geen lid was van Hezbollah. U begon na te denken en dacht dat indien u lid zou worden van Hezbollah u mogelijk wel in goede aarde zou vallen bij uw schoonfamilie. U werd in contact gebracht met andere leden van Hezbollah. Op 21 september 2014 vond de eerste vergadering plaats. U nam aan vier bijeenkomsten deel. Op de vierde bijeenkomst die plaatsvond op 30 september 2014, kreeg u te horen dat u in Syrië zou moeten gaan vechten. U liet aan de aanwezigen verstaan dat u dit zou weigeren, gezien het feit dat u een gezin had en u gezondheidsproblemen had. De reactie van de aanwezigen was heftig. U werd beticht van verraad. Op 2 oktober omstreeks 23:00uur, u kwam terug van een restaurantbezoek, trof u uw woning in Ain Baal vernield aan. De deuren waren geforceerd, meubels waren vernield en huis was beschoten. Na dit incident besloot u samen met vrouw en dochter, Libanon te verlaten.

Op 12 oktober 2014 reisde u met uw gezin naar Kinshasa (DRC). Vanuit Kinshasa (DRC) boekte u een vlucht naar Beiroet met een transit in België, opdat u hier internationale bescherming zou kunnen vragen bij de Belgische autoriteiten. U en uw gezin kwamen aan op de internationale luchthaven te Zaventem. Tijdens de transit zou u een onbekend persoon hebben benaderd teneinde een visum voor u te regelen. U gaf uw paspoort en dat van uw echtgenote af, alsook 500 euro. U zag de paspoorten evenwel niet meer terug. Vervolgens wendde u zich tot de Belgische luchthavenautoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas de volgende documenten neer: kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, twee kopies van medische attesten, een kopie van een uittreksel uit de burgerlijke stand en tenslotte een schrijven met uitleg waarom u niet in de mogelijkheid verkeert om een kopie van uw huwelijksakte neer te leggen

B. Motivering

Na uw gehoor op 3 juli 2014 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u opmerkelijke verklaringen aflegt waarom u in het kader van onderhavige asielprocedure niet in staat zou zijn om uw paspoort voor te leggen. U stelt dat u op de luchthaven een onbekende persoon zou hebben aangesproken met de vraag hoe u aan een visum kon geraken. Hierop zou deze persoon u hebben laten verstaan dat indien u 500 dollar zou betalen en de paspoorten zou afgeven, hij dit voor u kon regelen (CGVS, p. 9). Gezien u duidelijk vooropstelde naar België te zijn gereisd om er internationale bescherming aan te vragen, is het door u geschetste handelen, namelijk uw poging om op deze wijze een visum te bekomen, toch als bijzonder frappant te kwalificeren. Bovendien getuigt, gezien uw levenservaring en uw jarenlange verblijf in DRC, het door u vooropgestelde handelen van dergelijke naïviteit, dat er weinig geloof aan kan worden gehecht (CGVS, p. 9). Het feit dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht dan ook nalaat uw paspoort voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking en doet op zijn minst het vermoeden rijzen dat u geen zicht wilt bieden op uw recent verblijf in Libanon en verblijfssituatie in DRC. Het feit dat u daarenboven tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar uw paspoort zou zijn afgegeven, schraagt dit vermoeden. Zo verklaarde u dat u in 2010 uw paspoort zou hebben verkregen te Sour (CGVS, p. 10), terwijl uit een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, genomen door SN Brussels Airlines en overgemaakt aan de Belgische luchthavenautoriteiten, blijkt dat het paspoort op 15 december 2010 werd verlengd door de Libanese ambassade te Kinshasa. U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft geen verdere uitleg en stelt louter dat u uw paspoort moest laten verlengen (CGVS, p. 11).

Voorliggende tegenstrijdigheid kan u dan ook worden tegengeworpen en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts overtuigt u niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vanwege een eerwraakkwestie zou zijn. U stelt eerwraak te vrezen vanwege uw schoonfamilie omwille van het feit dat u zonder hun toestemming, bent gehuwd met hun dochter I.(...). U overtuigt evenwel niet dat dit huwelijk zonder toestemming van de familie van uw echtgenote zou zijn aangegaan. Vooreerst legt u weinig consistente verklaringen af aangaande de periode waarin u I.(...) hebt leren kennen. Zo situeerde u aanvankelijk uw eerste ontmoeting met haar ergens in november of december 2010 (CGVS, p. 12). U gaf aan in de maand november terug te zijn gekeerd uit DRC voor een langere verlofperiode (CGVS, p. 8). U stelde bovendien dat u sedert uw verlof aanvang in november 2010 en uw huwelijk in februari 2011, niet te zijn teruggekeerd naar DRC. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit de kopie van uw paspoort, dat u omstreeks 15 december 2010 uw paspoort liet verlengen in Kinshasa, wat impliceert dat u omstreeks de periode dat u uw ontmoeting met I.(...) situeert, nog in Kinshasa moet zijn geweest. U met voorliggende inconsistentie geconfronteerd repliceert te zijn teruggekeerd in de maand van de feesten en dat de data die u geeft niet allemaal correct zijn (CGVS, p. 12). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt evenwel dat het offerfeest in het jaar 2010 omstreeks 16 november plaatsvond. Uw uitleg geeft dan ook geen enkele verdere verduidelijking. U nogmaals gevraagd wanneer u I.(...) voor het eerst heeft ontmoet, herhaalt dat dit in de maand van de feesten moest zijn geweest, maar dat het ook een maand minder of meer geweest kan zijn. Gezien u reeds in februari bent gehuwd mag het zeer frappant worden genoemd dat u niet kan duiden wanneer u I.(...) voor het eerst zou hebben ontmoet. Uw weinig consistente verklaringen ter zake, doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw kennismaking met I.(...).

Verder dient te worden aangestipt dat ook uw verklaringen aangaande de omstandigheden waarin u I.(...) zou hebben ontmoet, als weinig aannemelijk kunnen worden beschouwd. Zo verklaarde u Israa voor het eerst te hebben gezien in een restaurant Darwisch geheten en gelegen in de arme buitenwijk van Beirout, te weten Dahiya. Gezien u vooropstelde dat I.(...) uit een zeer conservatief milieu kwam, mag het frappant worden genoemd dat u haar in een restaurant zou kunnen hebben ontmoeten. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u in eerste instantie dat het restaurant niet zo ver weg lag van haar woning, dat de buurt conservatief was en er geen alcohol werd geschonken (CGVS, p. 13). U vervolgens gewezen op het feit dat het toch hoogst merkwaardig mag worden genoemd dat zij, gezien haar conservatieve achtergrond, het risico zou hebben genomen om met een volstrekt vreemde man in een restaurant in haar eigen buurt aan een tafeltje te gaan zitten, repliceert u dat soms een zus en soms een vriendin bij haar was (CGVS, p. 13). Deze verklaring is niet overtuigend te meer u verklaarde dat er momenten waren dat u wel alleen met haar in het restaurant aan een tafeltje zat. Dit zelfs nog na de duidelijke afwijzing van haar familie om in te stemmen met jullie huwelijk (CGVS, p. 13), daar jullie, zoals u betoogde, in datzelfde restaurant samen de plannen hebben gesmeed om zonder toestemming van I.(...)'s familie alsnog in het huwelijk te treden (CGVS, p. 13). Deze door u geschetste gang van zaken met betrekking tot jullie ontmoetingen, waarbij er niet de minste voorzichtigheid werd betracht, valt moeilijk te rijmen met het door u naar voorgeschoven conservatieve milieu waaruit I.(...) afkomstig zijn. Uw verklaringen in dit verband overtuigen dan ook niet waardoor er nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaringen als zou I.(...) uit een conservatief gezin komen waardoor uw huwelijksaanzoek zou zijn afgewezen.

Voorts mag worden opgemerkt dat u nalaat uw huwelijksakte voor te leggen. U verklaart tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw huwelijksakte zich bij uw broer in Ain Baal in Libanon zou bevinden (zie verklaring DVZ, punt 15a). Tijdens uw gehoor tegenover het CGVS verklaarde u dat u moeilijk aan dit document zou kunnen geraken (CGVS, p. 6). U gewezen op uw verklaringen bij DVZ, stelt u dat u effectief de documenten aan uw broer zou hebben gegeven bij uw vertrek, maar dat u dit voor de zekerheid nog even bij uw broer moet nagaan (CGVS, p. 6). Op 30 oktober laat u schriftelijk aan het CGVS weten dat u broer de huwelijksakte niet heeft kunnen vinden omwille van de problemen in het huis. Deze uitleg is allesbehalve overtuigend te noemen. Gezien, zoals blijkt uit de Libanese huwelijksakte die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, eveneens de getuigen worden vermeld op de huwelijksakte, kan uw nalaten betreffende huwelijksakte te overleggen andermaal worden aanzien als een negatieve indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen zonder toestemming van I.(...)'s familie in het huwelijk te zijn gestapt.

Waar u reeds niet overtuigt dat er sprake zou zijn geweest van een huwelijk zonder toestemming, maakt u allerminst aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille daar u dreigt het slachtoffer te worden van een eerwraakkwestie. U gevraagd of er zich feiten hebben voorgedaan die wijzen in de richting dat de familie M.(...) haar eer zou willen wreken, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 15). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat er zich geen concrete indicaties hebben voorgedaan, doch verwijst naar de gebruiken in Libanon (CGVS 14/01282B, p. 8). U dan ook de vraag gesteld waarom u veronderstelt dat de familie M.(...) daadwerkelijk, haar eer zou

willen wreken, stelt u dit af te leiden uit het feit dat de verzoeningspogingen op niets zijn uitgedraaid (CGVS, p. 15). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen omwille van verschillende redenen. Zo verklaarde u dat er slechts een poging tot verzoening zou hebben plaatsgevonden vlak na jullie huwelijk in 2011, inmiddels toch 3 jaar geleden (CGVS, p. 14). Daarenboven bekent de afwijzing van een verzoeningspoging niet dat de familie haar eer daadwerkelijk zal gaan wreken. Het uitblijven van een verzoening kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een concrete indicatie van de door u vooropgestelde vrees. Daarenboven blijkt uit uw handelen evenmin dat er in hoofde van u of uw vrouw sprake zou zijn van een vrees het slachtoffer te worden van eerwraak. Daar waar eerwraak toch in eerste instantie betrekking heeft op het vrouwelijke familielid, mag het opmerkelijk worden genoemd dat u in juli 2013 alleen bent vertrokken naar DRC en uw vrouw en kind in Libanon zijn achtergebleven. In november 2013 kreeg u immers nog een nieuwe arbeidsvergunning met een geldigheid van drie jaar (CGVS, p. 11). Uw echtgenote gevraagd waarom zij, gezien vooropgestelde vrees, slachtoffer te worden van eerwraak vanwege haar familie, niet met haar echtgenote naar DRC vertrok om zich hier aan te onttrekken, stelt dit niet te hebben overwogen daar ze een dochter had en dat ze bang was voor ziektes (CGVS 14/01282B, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat een gevaar voor ziektes in de hoofdstad Kinshasa minimaal is en er bovendien een Libanese gemeenschap woonachtig is, stelt zij dat u enkel de laatste periode in Kinshasa zou hebben gewerkt. Deze uitleg weet niet te overtuigen. Uw handelen, namelijk het feit dat u omstreeks juli 2013 alleen naar DRC bent vertrokken, valt dan ook niet te rijmen met de door u uitgesproken vrees dat u of uw echtgenote slachtoffer zouden kunnen worden van een eerwraak kwestie.

Uit wat voorafgaat overtuigt u dan ook niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw schoonfamilie die haar eer zou willen zuiveren. Deze constatering maakt dat er bij voorbaat ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw verklaring als zou u lid zijn geworden van Hezbollah om een verzoening met uw schoonfamilie te kunnen bewerkstelligen.

In dit verband dient vooreerst te worden aangestipt dat het frappant mag worden genoemd dat u lid zou zijn geworden van een organisatie waar u in het geheel geen affiniteit mee heeft, omdat een man in het dorp die lid was van Hezbollah en die u had benaderd om een nieuwe verzoeningspoging te initiëren, zou hebben gesuggereerd dat een lidmaatschap van Hezbollah eventueel een oplossing zou zijn voor de problemen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 11). Dat u deze ingrijpende stap zou hebben gezet omdat u het eigenlijk wel een goed idee vond, maar zonder enige zekerheid te hebben of hierdoor de relaties met uw schoonfamilie daadwerkelijk zouden verbeteren, mag dan ook als weinig overtuigend worden beschouwd (CGVS, p. 11).

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen aangaande uw toetreding tot Hezbollah niet stroken met de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat reeds voor de aanwerving rekening wordt gehouden met iemands ingesteldheid, religiositeit en correcte levensstijl, kwaliteiten waarvan u zelf aangeeft er niet over te beschikken (CGVS, p.15). Daarnaast maakt u aangaande uw toetredingsprocedure geen gewag van opleidingen die een essentieel onderdeel uitmaken van het rekruteringsproces (CGVS, p. 16). Gedurende de eerste fase (Tahdirat) worden rekruten geïnstrueerd over de ideologische grondslagen van Hezbollah. In een tweede fase (Intizam) wordt partij discipline bijgebracht en een militaire basistraining gevolgd. Pas na het doorlopen van deze fases die enkele jaren in beslag kunnen nemen en geschikt te zijn bevonden, kan er sprake zijn van toetreding tot Hezbollah. Het mag dan ook opmerkelijk worden genoemd dat u vooropstelt geen enkele opleiding of training te hebben gehad, maar desalniettemin na enkele bijeenkomsten, lid bent geworden van Hezbollah. Deze gang van zaken overtuigt allerminst. Zo kan u zelfs niet aangeven uit welke verschillende onderdelen Hezbollah bestaat (CGVS, p. 16). Gezien uw gebrek aan enige opleiding of recente militaire training is het bovendien merkwaardig te noemen dat u, na enkele bijeenkomsten tegen uw zin zou worden uitgezonden naar Syrië om er te vechten tegen de rebellen terwijl er heel wat goedgetrainde Hezbollah-rekruten voorhanden waren die in volle overtuiging naar Syrië zouden trekken. U met deze bedenking geconfronteerd stelt dat Hezbollah wist dat u uw legerdienst had gedaan (CGVS, p. 16). Ook deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen daar u tijdens uw legerdienst een administratieve functie vervulde. Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen aangaande uw lidmaatschap bij Hezbollah, kan niet worden ingezien waarom u in de negatieve belangstelling zou zijn van Hezbollah. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan het door u vooropgesteld incident op 2 oktober 2014, waarbij Hezbollah, naar u veronderstelt (CGVS, p. 16), uw woonst zou hebben beschoten.

Uit voorafgaande overtuigt u dan ook op geen enkele manier vervolging te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of een ernstig risico te lijden op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vluchtelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze appreciatie te doen wijzigen. Deze documenten bevestigen immers uw identiteit en herkomst uit Libanon. De door u neergelegde medische

documenten betreffen een medische problematiek, die los staat van de door u aangehaalde vervolgingsmotieven en vallen dan ook bij het bestek van deze procedure.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote Israa Moussa (14/01282B) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw M.I., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Libanese staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit Beiroet meer bepaald uit de wijk Dahiya. Uw familie zou oorspronkelijk afkomstig zijn uit Kabrigha. U bent een sjiiitische moslim. Uw vader zou lid zijn van sjiiitische partij Hezbollah. U ging twee jaar naar de universiteit waar u boekhouding studeerde. Omstreeks december 2010 leerde u uw huidige echtgenoot H.(...) B.(...) (OV 7.962.470 CGVS 14/01282) kennen tijdens een restaurantbezoek in de Dahiya wijk te Beiroet. Jullie werden verliefd op elkaar en ontmoette elkaar geregeld in ditzelfde restaurant. Het was duidelijk dat jullie met elkaar wilden huwen. Hiertoe peilde u in eerste instantie bij uw moeder naar mogelijkheden om

toestemming te krijgen voor dit huwelijk. Gezien de conservatieve achtergrond van het gezin waarin u was opgegroeid, liet uw moeder u verstaan dat uw vader nooit toestemming zou geven voor het huwelijk daar u niet uit het juiste milieu kwam. Ondanks het gefaalde huwelijksaanzoek bleven jullie elkaar zien in een restaurant, genaamd Dawisch, in Dahiya, te Beiroet. Begin februari 2011 besloten jullie hoe dan ook te huwen, zij het zonder toestemming van uw familie. Op een dag in februari reisde u met uw toekomstige echtgenoot naar het dorp Ain Baal waar hij van afkomstig was. Een dag later huwden jullie aldaar voor de sjeik. In november 2011 werd jullie dochter Eva geboren. In juli 2013 keerde uw echtgenoot terug naar DRC daar hij in Libanon niet aan werk kon geraken. U bleef achter in Libanon. Omwille van gezondheidsredenen keerde uw echtgenoot in augustus 2014 terug naar Libanon. Om tot een verzoening te komen met uw familie, besloot uw echtgenoot via een lid van Hezbollah uit uw dorp een nieuwe verzoeningspoging aan te gaan. Uw echtgenoot werd hiertoe lid van Hezbollah. Op 2 oktober omstreeks 23:00uur, jullie kwamen terug van een restaurantbezoek, troffen jullie de woning in Ain Baal vernield aan. De deuren waren geforceerd, meubels waren vernield en huis was beschoten. Na dit incident besloten jullie Libanon te verlaten.

Op 12 oktober 2014 reisden u en uw gezin naar Kinshasa (DRC). Vanuit Kinshasa (DRC) boekten jullie een vlucht naar Beiroet met een transit in België, opdat jullie hier internationale bescherming zouden kunnen vragen bij de Belgische autoriteiten. Jullie kwamen aan op de internationale luchthaven te Zaventem. Tijdens de transit zou uw man een persoon hebben benaderd die een visum voor u zou kunnen regelen. Uw echtgenoot gaf jullie paspoorten alsook 500 euro. U zag uw paspoort evenwel niet meer terug. Vervolgens wendde u zich tot de Belgische luchthavenautoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van een uittreksel van de burgerlijke stand en tenslotte een schrijven van uw echtgenoot waarom u in de onmogelijkheid verkeert om uw huwelijksakte voor te leggen.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dient immers te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven zoals ingeroepen door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd echter een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen alsook een weigering van toekenning van de status van subsidiaire bescherming, zodat evenmin kan geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald door de Conventie van Genève zou dienen te koesteren en wel om volgende redenen:

Na uw gehoor op 3 juli 2014 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u opmerkelijke verklaringen aflegt waarom u in het kader van onderhavige asielprocedure niet in staat zou zijn om uw paspoort voor te leggen. U stelt dat u op de luchthaven een onbekende persoon zou hebben aangesproken met de vraag hoe u aan een visum kon geraken. Hierop zou deze persoon u hebben laten verstaan dat indien u 500 dollar zou betalen en de paspoorten zou afgeven, hij dit voor u kon regelen (CGVS, p. 9). Gezien u duidelijk vooropstelde naar België te zijn gereisd om er internationale bescherming aan te vragen, is het door u geschetste handelen, namelijk uw poging om op deze wijze een visum te bekomen, toch als bijzonder frappant te kwalificeren. Bovendien getuigt, gezien uw levenservaring en uw jarenlange verblijf in DRC, het door u vooropgestelde handelen van dergelijke naïviteit, dat er weinig geloof aan kan worden gehecht (CGVS, p. 9). Het feit dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht dan ook nalaat uw paspoort voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking en doet op zijn minst het vermoeden rijzen dat u geen zicht wilt bieden op uw recent verblijf in Libanon en verblijfssituatie in DRC. Het feit dat u daarenboven tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar uw paspoort zou zijn afgegeven, schraagt dit vermoeden. Zo verklaarde u dat u in 2010 uw paspoort zou hebben verkregen te Sour (CGVS, p. 10), terwijl uit een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, genomen door SN Brussels Airlines en overgemaakt aan de Belgische luchthavenautoriteiten, blijkt dat het paspoort op 15 december 2010 werd verlengd door de Libanese ambassade te Kinshasa. U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft geen verdere uitleg en stelt louter dat u uw paspoort moest laten verlengen (CGVS, p. 11). Voorliggende tegenstrijdigheid kan u dan ook worden tegengeworpen en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts overtuigt u niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vanwege een eerwraakkwestie zou zijn. U stelt eerwraak te vrezen vanwege uw schoonfamilie omwille van het feit dat u zonder hun toestemming, bent gehuwd met hun dochter I.(...). U overtuigt evenwel niet dat dit huwelijk

zonder toestemming van de familie van uw echtgenote zou zijn aangegaan. Vooreerst legt u weinig consistente verklaringen af aangaande de periode waarin u I.(...) hebt leren kennen. Zo situeerde u aanvankelijk uw eerste ontmoeting met haar ergens in november of december 2010 (CGVS, p. 12). U gaf aan in de maand november terug te zijn gekeerd uit DRC voor een langere verlofperiode (CGVS, p. 8). U stelde bovendien dat u sedert uw verlof aanvang in november 2010 en uw huwelijk in februari 2011, niet te zijn teruggekeerd naar DRC. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit de kopie van uw paspoort, dat u omstreeks 15 december 2010 uw paspoort liet verlengen in Kinshasa, wat impliceert dat u omstreeks de periode dat u uw ontmoeting met I.(...) situeert, nog in Kinshasa moet zijn geweest. U met voorliggende inconsistentie geconfronteerd repliceert te zijn teruggekeerd in de maand van de feesten en dat de data die u geeft niet allemaal correct zijn (CGVS, p. 12). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt evenwel dat het offerfeest in het jaar 2010 omstreeks 16 november plaatsvond. Uw uitleg geeft dan ook geen enkele verdere verduidelijking. U nogmaals gevraagd wanneer u I.(...) voor het eerst heeft ontmoet, herhaalt dat dit in de maand van de feesten moest zijn geweest, maar dat het ook een maand minder of meer geweest kan zijn. Gezien u reeds in februari bent gehuwd mag het zeer frappant worden genoemd dat u niet kan duiden wanneer u I.(...) voor het eerst zou hebben ontmoet. Uw weinig consistente verklaringen ter zake, doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw kennismaking met I.(...).

Verder dient te worden aangestipt dat ook uw verklaringen aangaande de omstandigheden waarin u I.(...) zou hebben ontmoet, als weinig aannemelijk kunnen worden beschouwd. Zo verklaarde u I.(...) voor het eerst te hebben gezien in een restaurant Darwisch geheten en gelegen in de arme buitenwijk van Beirout, te weten Dahiya. Gezien u vooropstelde dat I.(...) uit een zeer conservatief milieu kwam, mag het frappant worden genoemd dat u haar in een restaurant zou kunnen hebben ontmoeten. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u in eerste instantie dat het restaurant niet zo ver weg lag van haar woning, dat de buurt conservatief was en er geen alcohol werd geschonken (CGVS, p. 13). U vervolgens gewezen op het feit dat het toch hoogst merkwaardig mag worden genoemd dat zij, gezien haar conservatieve achtergrond, het risico zou hebben genomen om met een volstrekt vreemde man in een restaurant in haar eigen buurt aan een tafeltje te gaan zitten, repliceert u dat soms een zus en soms een vriendin bij haar was (CGVS, p. 13). Deze verklaring is niet overtuigend te meer u verklaarde dat er momenten waren dat u wel alleen met haar in het restaurant aan een tafeltje zat. Dit zelfs nog na de duidelijke afwijzing van haar familie om in te stemmen met jullie huwelijk (CGVS, p. 13), daar jullie, zoals u betoogde, in datzelfde restaurant samen de plannen hebben gesmeed om zonder toestemming van I.(...)'s familie alsnog in het huwelijk te treden (CGVS, p. 13). Deze door u geschetste gang van zaken met betrekking tot jullie ontmoetingen, waarbij er niet de minste voorzichtigheid werd betracht, valt moeilijk te rijmen met het door u naar voorgeschoven conservatieve milieu waaruit I.(...) afkomstig zijn. Uw verklaringen in dit verband overtuigen dan ook niet waardoor er nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaringen als zou I.(...) uit een conservatief gezin komen waardoor uw huwelijksaanzoek zou zijn afgewezen.

Voorts mag worden opgemerkt dat u nalaat uw huwelijksakte voor te leggen. U verklaart tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw huwelijksakte zich bij uw broer in Ain Baal in Libanon zou bevinden (zie verklaring DVZ, punt 15a). Tijdens uw gehoor tegenover het CGVS verklaarde u dat u moeilijk aan dit document zou kunnen geraken (CGVS, p. 6). U gewezen op uw verklaringen bij DVZ, stelt u dat u effectief de documenten aan uw broer zou hebben gegeven bij uw vertrek, maar dat u dit voor de zekerheid nog even bij uw broer moet nagaan (CGVS, p. 6). Op 30 oktober laat u schriftelijk aan het CGVS weten dat u broer de huwelijksakte niet heeft kunnen vinden omwille van de problemen in het huis. Deze uitleg is allesbehalve overtuigend te noemen. Gezien, zoals blijkt uit de Libanese huwelijksakte die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, eveneens de getuigen worden vermeld op de huwelijksakte, kan uw nalaten betreffende huwelijksakte te overleggen andermaal worden aanzien als een negatieve indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen zonder toestemming van I.(...)'s familie in het huwelijk te zijn gestapt.

Waar u reeds niet overtuigt dat er sprake zou zijn geweest van een huwelijk zonder toestemming, maakt u allerm minst aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille daar u dreigt het slachtoffer te worden van een eerwraakkwestie. U gevraagd of er zich feiten hebben voorgedaan die wijzen in de richting dat de familie M.(...) haar eer zou willen wreken, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 15). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat er zich geen concrete indicaties hebben voorgedaan, doch verwijst naar de gebruiken in Libanon (CGVS 14/01282B, p. 8). U dan ook de vraag gesteld waarom u veronderstelt dat de familie M.(...) daadwerkelijk, haar eer zou willen wreken, stelt u dit af te leiden uit het feit dat de verzoeningspogingen op niets zijn uitgedraaid (CGVS, p. 15). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen omwille van verschillende redenen. Zo verklaarde u dat er slechts een poging tot verzoening zou hebben plaatsgevonden vlak na jullie huwelijk in 2011, inmiddels toch 3 jaar geleden (CGVS, p. 14). Daarenboven bekent de afwijzing van een verzoeningspoging niet dat de familie haar eer daadwerkelijk zal gaan wreken. Het uitblijven van

een verzoening kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een concrete indicatie van de door u vooropgestelde vrees. Daarenboven blijkt uit uw handelen evenmin dat er in hoofde van u of uw vrouw sprake zou zijn van een vrees het slachtoffer te worden van eerwraak. Daar waar eerwraak toch in eerste instantie betrekking heeft op het vrouwelijke familielid, mag het opmerkelijk worden genoemd dat u in juli 2013 alleen bent vertrokken naar DRC en uw vrouw en kind in Libanon zijn achtergebleven. In november 2013 kreeg u immers nog een nieuwe arbeidsvergunning met een geldigheid van drie jaar (CGVS, p. 11). Uw echtgenote gevraagd waarom zij, gezien vooropgestelde vrees, slachtoffer te worden van eerwraak vanwege haar familie, niet met haar echtgenote naar DRC vertrok om zich hier aan te onttrekken, stelt dit niet te hebben overwogen daar ze een dochter had en dat ze bang was voor ziektes (CGVS 14/01282B, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat een gevaar voor ziektes in de hoofdstad Kinshasa minimaal is en er bovendien een Libanese gemeenschap woonachtig is, stelt zij dat u enkel de laatste periode in Kinshasa zou hebben gewerkt. Deze uitleg weet niet te overtuigen. Uw handelen, namelijk het feit dat u omstreeks juli 2013 alleen naar DRC bent vertrokken, valt dan ook niet te rijmen met de door u uitgesproken vrees dat u of uw echtgenote slachtoffer zouden kunnen worden van een eerwraak kwestie.

Uit wat voorafgaat overtuigt u dan ook niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw schoonfamilie die haar eer zou willen zuiveren. Deze constatering maakt dat er bij voorbaat ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw verklaring als zou u lid zijn geworden van Hezbollah om een verzoening met uw schoonfamilie te kunnen bewerkstelligen.

In dit verband dient vooreerst te worden aangestipt dat het frappant mag worden genoemd dat u lid zou zijn geworden van een organisatie waar u in het geheel geen affiniteit mee heeft, omdat een man in het dorp die lid was van Hezbollah en die u had benaderd om een nieuwe verzoeningspoging te initiëren, zou hebben gesuggereerd dat een lidmaatschap van Hezbollah eventueel een oplossing zou zijn voor de problemen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 11). Dat u deze ingrijpende stap zou hebben gezet omdat u het eigenlijk wel een goed idee vond, maar zonder enige zekerheid te hebben of hierdoor de relaties met uw schoonfamilie daadwerkelijk zouden verbeteren, mag dan ook als weinig overtuigend worden beschouwd (CGVS, p. 11).

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen aangaande uw toetreding tot Hezbollah niet stroken met de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat reeds voor de aanwerving rekening wordt gehouden met iemands ingesteldheid, religiositeit en correcte levensstijl, kwaliteiten waarvan u zelf aangeeft er niet over te beschikken (CGVS, p.15). Daarnaast maakt u aangaande uw toetredingsprocedure geen gewag van opleidingen die een essentieel onderdeel uitmaken van het rekruteringsproces (CGVS, p. 16). Gedurende de eerste fase (Tahdirat) worden rekruten geïnstrueerd over de ideologische grondslagen van Hezbollah. In een tweede fase (Intizam) wordt partij discipline bijgebracht en een militaire basistraining gevolgd. Pas na het doorlopen van deze fases die enkele jaren in beslag kunnen nemen en geschikt te zijn bevonden, kan er sprake zijn van toetreding tot Hezbollah. Het mag dan ook opmerkelijk worden genoemd dat u vooropstelt geen enkele opleiding of training te hebben gehad, maar desalniettemin na enkele bijeenkomsten, lid bent geworden van Hezbollah. Deze gang van zaken overtuigt allerm minst. Zo kan u zelfs niet aangeven uit welke verschillende onderdelen Hezbollah bestaat (CGVS, p. 16). Gezien uw gebrek aan enige opleiding of recente militaire training is het bovendien merkwaardig te noemen dat u, na enkele bijeenkomsten tegen uw zin zou worden uitgezonden naar Syrië om er te vechten tegen de rebellen terwijl er heel wat goedgetrainde Hezbollah-rekruten voorhanden waren die in volle overtuiging naar Syrië zouden trekken. U met deze bedenking geconfronteerd stelt dat Hezbollah wist dat u uw legerdienst had gedaan (CGVS, p. 16). Ook deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen daar u tijdens uw legerdienst een administratieve functie vervulde. Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen aangaande uw lidmaatschap bij Hezbollah, kan niet worden ingezien waarom u in de negatieve belangstelling zou zijn van Hezbollah. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan het door u vooropgesteld incident op 2 oktober 2014, waarbij Hezbollah, naar u veronderstelt (CGVS, p. 16), uw woonst zou hebben beschoten.

Uit voorafgaande overtuigt u dan ook op geen enkele manier vervolging te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of een ernstig risico te lijden op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vluchtelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze appreciatie te doen wijzigen. Deze documenten bevestigen immers uw identiteit en herkomst uit Libanon. De door u neergelegde medische documenten betreffen een medische problematiek, die los staat van de door u aangehaalde vervolgingsmotieven en vallen dan ook bij het bestek van deze procedure."

Uit voorafgaande overtuigt u dan ook op geen enkele manier vervolging te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of een ernstig risico te lijden op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vluchtelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

p basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan: “van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het

Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout”.

Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees voor hun leven. Verzoekers merken op dat de terroristen de oorlog hebben verklaard aan Libanon, dat er een grote vrees is voor gevechten, dat de algemene situatie in de regio van herkomst dermate onstabiel en gevaarlijk is dat subsidiaire bescherming noodzakelijk is, dat de gevolgen van de situatie in Syrië rechtstreeks “inpakt” (sic) op de Libanese samenleving en dat er een oorlog is met de terroristen waarbij burgers niet gespaard worden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Ook blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Libanon actueel geen situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert.

Verzoekers beperken zich tot een algemene kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal. Verzoekers gaan evenwel voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissingen die stellen dat: *“Na uw gehoor op 3 juli 2014 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.*

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u opmerkelijke verklaringen aflegt waarom u in het kader van onderhavige asielprocedure niet in staat zou zijn om uw paspoort voor te leggen. U stelt dat u op de luchthaven een onbekende persoon zou hebben aangesproken met de vraag hoe u aan een visum kon geraken. Hierop zou deze persoon u hebben laten verstaan dat indien u 500 dollar zou betalen en de paspoorten zou afgeven, hij dit voor u kon regelen (CGVS, p. 9). Gezien u duidelijk

vooropstelde naar België te zijn gereisd om er internationale bescherming aan te vragen, is het door u geschetste handelen, namelijk uw poging om op deze wijze een visum te bekomen, toch als bijzonder frappant te kwalificeren. Bovendien getuigt, gezien uw levenservaring en uw jarenlange verblijf in DRC, het door u vooropgestelde handelen van dergelijke naïviteit, dat er weinig geloof aan kan worden gehecht (CGVS, p. 9). Het feit dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht dan ook nalaat uw paspoort voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking en doet op zijn minst het vermoeden rijzen dat u geen zicht wilt bieden op uw recent verblijf in Libanon en verblijfssituatie in DRC. (...)

Voorts overtuigt u niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging vanwege een eerwraakkwestie zou zijn. U stelt eerwraak te vrezen vanwege uw schoonfamilie omwille van het feit dat u zonder hun toestemming, bent gehuwd met hun dochter I.(...). U overtuigt evenwel niet dat dit huwelijk zonder toestemming van de familie van uw echtgenote zou zijn aangegaan. Vooreerst legt u weinig consistente verklaringen af aangaande de periode waarin u I.(...) hebt leren kennen. Zo situeerde u aanvankelijk uw eerste ontmoeting met haar ergens in november of december 2010 (CGVS, p. 12). U gaf aan in de maand november terug te zijn gekeerd uit DRC voor een langere verlofperiode (CGVS, p. 8). U stelde bovendien dat u sedert uw verlof aanving in november 2010 en uw huwelijk in februari 2011, niet te zijn teruggekeerd naar DRC. (...) Gezien u reeds in februari bent gehuwd mag het zeer frappant worden genoemd dat u niet kan duiden wanneer u I.(...) voor het eerst zou hebben ontmoet. Uw weinig consistente verklaringen ter zake, doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw kennismaking met I.(...).

Verder dient te worden aangestipt dat ook uw verklaringen aangaande de omstandigheden waarin u I.(...) zou hebben ontmoet, als weinig aannemelijk kunnen worden beschouwd. Zo verklaarde u Israa voor het eerst te hebben gezien in een restaurant Darwisch geheten en gelegen in de arme buitenwijk van Beirout, te weten Dahiya. Gezien u vooropstelde dat I.(...) uit een zeer conservatief milieu kwam, mag het frappant worden genoemd dat u haar in een restaurant zou kunnen hebben ontmoeten. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u in eerste instantie dat het restaurant niet zo ver weg lag van haar woning, dat de buurt conservatief was en er geen alcohol werd geschonken (CGVS, p. 13). U vervolgens gewezen op het feit dat het toch hoogst merkwaardig mag worden genoemd dat zij, gezien haar conservatieve achtergrond, het risico zou hebben genomen om met een volstrekt vreemde man in een restaurant in haar eigen buurt aan een tafeltje te gaan zitten, repliceert u dat soms een zus en soms een vriendin bij haar was (CGVS, p. 13). Deze verklaring is niet overtuigend te meer u verklaarde dat er momenten waren dat u wel alleen met haar in het restaurant aan een tafeltje zat. Dit zelfs nog na de duidelijke afwijzing van haar familie om in te stemmen met jullie huwelijk (CGVS, p. 13), daar jullie, zoals u betoogde, in datzelfde restaurant samen de plannen hebben gesmeed om zonder toestemming van I.(...)'s familie alsnog in het huwelijk te treden (CGVS, p. 13). Deze door u geschetste gang van zaken met betrekking tot jullie ontmoetingen, waarbij er niet de minste voorzichtigheid werd betracht, valt moeilijk te rijmen met het door u naar voorgeschoven conservatieve milieu waaruit I.(...) afkomstig zijn. Uw verklaringen in dit verband overtuigen dan ook niet waardoor er nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaringen als zou I.(...) uit een conservatief gezin komen waardoor uw huwelijksaanzoek zou zijn afgewezen.

Voorts mag worden opgemerkt dat u nalaat uw huwelijksakte voor te leggen. U verklaart tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw huwelijksakte zich bij uw broer in Ain Baal in Libanon zou bevinden (zie verklaring DVZ, punt 15a). Tijdens uw gehoor tegenover het CGVS verklaarde u dat u moeilijk aan dit document zou kunnen geraken (CGVS, p. 6). U gewezen op uw verklaringen bij DVZ, stelt u dat u effectief de documenten aan uw broer zou hebben gegeven bij uw vertrek, maar dat u dit voor de zekerheid nog even bij uw broer moet nagaan (CGVS, p. 6). Op 30 oktober laat u schriftelijk aan het CGVS weten dat u broer de huwelijksakte niet heeft kunnen vinden omwille van de problemen in het huis. Deze uitleg is allesbehalve overtuigend te noemen. Gezien, zoals blijkt uit de Libanese huwelijksakte die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, eveneens de getuigen worden vermeld op de huwelijksakte, kan uw nalaten betreffende huwelijksakte te overleggen andermaal worden aanzien als een negatieve indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen zonder toestemming van I.(...)'s familie in het huwelijk te zijn gestapt.

Waar u reeds niet overtuigt dat er sprake zou zijn geweest van een huwelijk zonder toestemming, maakt u allerm minst aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille daar u dreigt het slachtoffer te worden van een eerwraakkwestie. U gevraagd of er zich feiten hebben voorgedaan die wijzen in de richting dat de familie M.(...) haar eer zou willen wreken, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 15). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat er zich geen concrete indicaties hebben voorgedaan, doch verwijst naar de gebruiken in Libanon (CGVS 14/01282B, p. 8). U

dan ook de vraag gesteld waarom u veronderstelt dat de familie M.(...) daadwerkelijk, haar eer zou willen wreken, stelt u dit af te leiden uit het feit dat de verzoeningspogingen op niets zijn uitgedraaid (CGVS, p. 15). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen omwille van verschillende redenen. Zo verklaarde u dat er slechts een poging tot verzoening zou hebben plaatsgevonden vlak na jullie huwelijk in 2011, inmiddels toch 3 jaar geleden (CGVS, p. 14). Daarenboven bekent de afwijzing van een verzoeningspoging niet dat de familie haar eer daadwerkelijk zal gaan wreken. Het uitblijven van een verzoening kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een concrete indicatie van de door u vooropgestelde vrees. Daarenboven blijkt uit uw handelen evenmin dat er in hoofde van u of uw vrouw sprake zou zijn van een vrees het slachtoffer te worden van eerwraak. Daar waar eerwraak toch in eerste instantie betrekking heeft op het vrouwelijke familielid, mag het opmerkelijk worden genoemd dat u in juli 2013 alleen bent vertrokken naar DRC en uw vrouw en kind in Libanon zijn achtergebleven. In november 2013 kreeg u immers nog een nieuwe arbeidsvergunning met een geldigheid van drie jaar (CGVS, p. 11). Uw echtgenote gevraagd waarom zij, gezien vooropgestelde vrees, slachtoffer te worden van eerwraak vanwege haar familie, niet met haar echtgenote naar DRC vertrok om zich hier aan te onttrekken, stelt dit niet te hebben overwogen daar ze een dochter had en dat ze bang was voor ziektes (CGVS 14/01282B, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat een gevaar voor ziektes in de hoofdstad Kinshasa minimaal is en er bovendien een Libanese gemeenschap woonachtig is, stelt zij dat u enkel de laatste periode in Kinshasa zou hebben gewerkt. Deze uitleg weet niet te overtuigen. Uw handelen, namelijk het feit dat u omstreeks juli 2013 alleen naar DRC bent vertrokken, valt dan ook niet te rijmen met de door u uitgesproken vrees dat u of uw echtgenote slachtoffer zouden kunnen worden van een eerwraak kwestie.

Uit wat voorafgaat overtuigt u dan ook niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw schoonfamilie die haar eer zou willen zuiveren. Deze constatering maakt dat er bij voorbaat ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw verklaring als zou u lid zijn geworden van Hezbollah om een verzoening met uw schoonfamilie te kunnen bewerkstelligen.

In dit verband dient vooreerst te worden aangestipt dat het frappant mag worden genoemd dat u lid zou zijn geworden van een organisatie waar u in het geheel geen affiniteit mee heeft, omdat een man in het dorp die lid was van Hezbollah en die u had benaderd om een nieuwe verzoeningspoging te initiëren, zou hebben gesuggereerd dat een lidmaatschap van Hezbollah eventueel een oplossing zou zijn voor de problemen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 11). Dat u deze ingrijpende stap zou hebben gezet omdat u het eigenlijk wel een goed idee vond, maar zonder enige zekerheid te hebben of hierdoor de relaties met uw schoonfamilie daadwerkelijk zouden verbeteren, mag dan ook als weinig overtuigend worden beschouwd (CGVS, p. 11).

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen aangaande uw toetreding tot Hezbollah niet stroken met de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat reeds voor de aanwerving rekening wordt gehouden met iemands ingesteldheid, religiositeit en correcte levensstijl, kwaliteiten waarvan u zelf aangeeft er niet over te beschikken (CGVS, p.15). Daarnaast maakt u aangaande uw toetredingsprocedure geen gewag van opleidingen die een essentieel onderdeel uitmaken van het rekruteringsproces (CGVS, p. 16). Gedurende de eerste fase (Tahdirat) worden rekruten geïnstrueerd over de ideologische grondslagen van Hezbollah. In een tweede fase (Intizam) wordt partij discipline bijgebracht en een militaire basistraining gevolgd. Pas na het doorlopen van deze fases die enkele jaren in beslag kunnen nemen en geschikt te zijn bevonden, kan er sprake zijn van toetreding tot Hezbollah. Het mag dan ook opmerkelijk worden genoemd dat u vooropstelt geen enkele opleiding of training te hebben gehad, maar desalniettemin na enkele bijeenkomsten, lid bent geworden van Hezbollah. Deze gang van zaken overtuigt allerminst. Zo kan u zelfs niet aangeven uit welke verschillende onderdelen Hezbollah bestaat (CGVS, p. 16). Gezien uw gebrek aan enige opleiding of recente militaire training is het bovendien merkwaardig te noemen dat u, na enkele bijeenkomsten tegen uw zin zou worden uitgezonden naar Syrië om er te vechten tegen de rebellen terwijl er heel wat goedgetrainde Hezbollah-rekruten voorhanden waren die in volle overtuiging naar Syrië zouden trekken. U met deze bedenking geconfronteerd stelt dat Hezbollah wist dat u uw legerdienst had gedaan (CGVS, p. 16). Ook deze uitleg kan bezwaarlijk overtuigen daar u tijdens uw legerdienst een administratieve functie vervulde. Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen aangaande uw lidmaatschap bij Hezbollah, kan niet worden ingezien waarom u in de negatieve belangstelling zou zijn van Hezbollah. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan het door u vooropgesteld incident op 2 oktober 2014, waarbij Hezbollah, naar u veronderstelt (CGVS, p. 16), uw woonst zou hebben beschoten.

Uit voorafgaande overtuigt u dan ook op geen enkele manier vervolging te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of een ernstig risico te lijden op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vluchtelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze appreciatie te doen wijzigen. Deze documenten bevestigen immers uw identiteit en herkomst uit Libanon. De door u neergelegde medische documenten betreffen een medische problematiek, die los staat van de door u aangehaalde vervolgingsmotieven en vallen dan ook bij het bestek van deze procedure.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote I.(...)M.(...) (14/01282B) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming werd genomen.”.

Met de algemene beweringen dat hun leven in gevaar is, dat terroristen de oorlog hebben verklaard aan Libanon, dat er een grote vrees is voor gevechten, dat de algemene situatie in de regio van herkomst dermate onstabiel en gevaarlijk is dat subsidiaire bescherming noodzakelijk is, dat de gevolgen van de situatie in Syrië rechtstreeks “inpakt” (sic) op de Libanese samenleving hebben en dat er een oorlog is

met de terroristen waarbij burgers niet gespaard worden, doen verzoekers geen afbreuk aan de bovenstaande correcte en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze bovenstaande vaststellingen zijn pertinent en deugdelijk, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat evenmin uit de informatie die gevoegd is aan de verweernota (COI Focus, *Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon* van 7 november 2014) en die een update betreft van de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen

2.6. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF